

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně:

M. Š.

zastoupená advokátem JUDr. Michalem Šteklem
sídlem náměstí Republiky 204/30, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2020, č. j. MV-122163-2/KM-2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2020, č. j. MV-122163-2/KM-2020 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Michala Šteкла, advokáta, náhradu nákladů řízení v částce 9 800 Kč.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí a jemu předcházející správní řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 16. 10. 2020 u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2020, č. j. MV-122163-2/KM-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 8. 7. 2020, č. j. KRPP-71639-2/ČJ-2020-0300PB (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*InfZ*“) zcela odmítnuta žádost žalobkyně ze dne 24. 6. 2020 o poskytnutí informace, a to na základě § 8a odst. 1 InfZ ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. b) a čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46 ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), s přihlédnutím k § 11 odst. 6 InfZ.
3. Žalobkyně ve své žádosti ze dne 24. 6. 2020 (dále též jen „*Žádost o informace*“) požádala ve smyslu InfZ o *informace a kopie listin ze spisu vedeného pod č. j. KRPP-62336-4/TC-2019-030080*, a to konkrétně *kopie všech protokolů a úředních záznamů o podaném vysvětlení a všech vyjádření podaných M. K., nar. X., bytem P.* (dále též jen „*požadované informace*“).

II.

Žaloba

4. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné věcně, ale i procesně. Věcně je napadené rozhodnutí nezákonné proto, že na poskytnutí požadovaných informací měla žalobkyně právo a neexistovaly žádné důvody pro to, aby povinný subjekt její žádost zcela odmítl. Z procesního hlediska je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, a proto nezákonné, když se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu. V napadeném rozhodnutí například není ani vypořádána námitka žalobkyně, že její žádost o informace nemůže být odmítnuta, protože nahlížení do spisu je upraveno trestním řádem, a proto se nepoužije informačního zákona. Žalobkyně se posléze vypořádává s jednotlivými zákonnými důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, kterými žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí.
5. Ve vztahu k § 8a InfZ žalobkyně namítá, že pokud se z požadovaných listin některé osobní údaje odstraní, tak zbytek listiny přestane naplňovat definici osobního údaje. Navíc žalobkyně žádá informace, které o ní K. na Policii ČR uvedl, žádá tudíž informace o sobě. V tomto konkrétním případě by měl převážet zájem na poskytnutí informací, protože osobní údaje K., které jsou chráněné, žalobkyně dávno zná. Ochrana osobních údajů má smysl pouze tehdy, pokud se tyto údaje chrání před někým, kdo je nezná. V dané souvislosti žalobkyně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103 a dále na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. II. ÚS 1774/14.
6. Ve vztahu k § 11 odst. 6 InfZ žalobkyně namítá, že povinný subjekt pouze citoval toto zákonné ustanovení, ale neuvedl, který konkrétní důvod podle tohoto ustanovení spatřuje za naplněný. Rozhodnutí proto považuje za nepřezkoumatelné. Žalobkyně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2015, č. j. 7 As 207/2015-38. Až žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v rozhodnutí povinného subjektu jsou „zřetelně seznatelné důvody ochrany práv K.“, s čímž žalobkyně nesouhlasí a namítá, že žalovaný neuvádí, která konkrétní práva K. mají být ohrožena a jakým

způsobem. Nemůže se jednat o ochranu osobnosti a osobních údajů, tato práva jsou chráněna § 8a InfZ.

7. Ve vztahu k § 11 odst. 2 písm. a) InfZ žalobkyně toliko uvádí, že dle jejích informací K. podal trestní oznámení do protokolu sepsaného Policií ČR. Toto ustanovení se jistě nepoužije na tu část žádosti žalobkyně, kde žádala o protokoly o podání vysvětlení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 21. 12. 2020 navrhl zamítnutí žaloby, když v první řadě odkázal na obsah svého spisu a na odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Posléze zrekapituloval průběh řízení o předmětné žádosti žalobkyně. K žalobním námitkám žalovaný uvedl následující.
9. Nejprve žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvádí, že není povinností soudů ani správních orgánů výslovně reagovat na jakoukoli námitku žalobce a je zcela dostačující, pokud orgány přednesou vlastní konkurující argumentaci, která ve svém souhrnu vznesené námitky vyvrací. Argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí žalovaný považuje za konkurující argumentaci plně vyčerpávající odvolací námitky uplatněné žalobkyní.
10. Ve vztahu k námitkám žalobkyně stran aplikace § 8a InfZ žalovaný uvádí, že povinný subjekt vyšel správně z definice osobního údaje, za který je nutné považovat rovněž i výpověď, obsahuje-li informace o určité nebo určitelné osobě. Za projev osobní povahy je třeba považovat ty části výpovědi, které vypovídají o soukromí třetí osoby nebo jejím subjektivním hodnocení určité skutečnosti.
11. Ve vztahu k námitkám žalobkyně stran aplikace § 11 odst. 6 InfZ žalovaný konstatuje, že z rozhodnutí povinného subjektu i z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že důvodem neposkytnutí požadovaných informací je ochrana oprávněných zájmů třetí osoby (oznamovatele K.). Chráněna je osobnost člověka, přičemž ochrany požívají zejména jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy (srov. § 81 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník).
12. Ve vztahu k námitkám žalobkyně stran aplikace § 11 odst. 2 písm. a) InfZ žalovaný uvádí, že žalobkyně nesprávně vnímá obsah pojmu „informace vzniklé bez použití veřejných prostředků“. Oznámení o podezření ze spáchání trestného činu bylo podáno osobou, která není financována z veřejných rozpočtů, což je určující. Předmětná žádost byla vyřizována jako žádost o poskytnutí informací ve smyslu InfZ, nikoli jako žádost o nahlédnutí do spisu dle § 65 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním.
13. Závěrem žalovaný k žalobě uvádí, že žalobkyní deklarovaný zájem na získání informací není zájmem vycházejícím z práva na informace, neboť se netýká veřejné kontroly výkonu veřejné správy, ale možnosti ochrany soukromého zájmu. K důvodům, které vedly žalobkyni k žádosti o poskytnutí informací, žalovaný konstatuje, že povinností jeho i povinného subjektu je pouze posoudit povahu poskytovaných údajů, nikoli to, jaké motivace nebo okolnosti vedly žadatele k žádosti.

IV.

Průběh řízení

14. Městský soud v Praze zaslal žalobkyni vyjádření žalovaného k žalobě přípisem ze dne 8. 1. 2021. Žalobkyně již repliku nepodala.

15. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2021, č. j. 18 A 68/2020-29, které nabylo právní moci dne 15. 1. 2021, byla předmětná věc postoupena Krajskému soudu v Plzni jako soudu místně příslušnému podle § 7 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Následně byl Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) postoupen spisový materiál. Soud poté zaslal účastníkům vyrozumění ze dne 8. 2. 2021 o změně složení senátu.
16. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně s tím výslovně souhlasila (přípisem ze dne 10. 11. 2020) a žalovaný v soudem stanovené lhůtě soudu nesdělil, že požaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání.

V.

Posouzení věci soudem

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
19. Žaloba je důvodná.
20. Z žalobních bodů se soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
21. K otázce přezkoumatelnosti správního soudu existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, jak se podává např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 4 As 304/2020 – 34: *„K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž NSS konstatoval, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak NSS uvedl, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“ Není-li z odůvodnění zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho nesouhlasu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010 - 80).“*
22. Přestože je odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o meritorní posouzení, stručné a v mnohém odkazující na prvostupňové rozhodnutí, tak jsou z napadeného

rozhodnutí (ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí) patrné důvody, pro které se žalovaný ztotožnil s názorem povinného subjektu o odmítnutí Žádosti o informace. Z tohoto důvodu soud mohl přistoupit k meritornímu přezkoumání věci, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, proč žalovaný rozhodl, jak rozhodl. To však nic nemění na dílčí nepřezkoumatelnosti dílčích závěrů žalovaného ve vztahu k jednotlivým omezením práva na informace relevantním pro posuzovaný případ (jak bude popsáno níže), pro které soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, aniž by aplikoval postup dle § 16 odst. 5 InfZ. Soud na doplnění odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, v němž se ve vztahu k částečné nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí podává: „[...] *krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.*“

23. Dále se soud zabýval žalobním bodem namítajícím nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávné aplikace příslušných ustanovení InfZ, když žalovaný, ve shodě s povinným subjektem, dovodil dva důvody, pro které byla Žádost o informace žalobkyně zcela odmítnuta, a to důvod dle § 8a InfZ a § 11 odst. 6 InfZ, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí ještě doplnil i důvod třetí odkazující na § 11 odst. 2 písm. a) InfZ.
24. Soud předesílá, že v posuzovaném případě není sporu o tom, že subjekt, na který se žalobkyně obrátila se svou Žádostí o informace, je povinným subjektem ve smyslu § 2 InfZ, a dále že předmětná žádost obsahovala všechny zákonné náležitosti.
25. Soud vyšel při rozhodnutí věci z následující právní úpravy a judikatury vymezující základní principy práva na informace a tomu odpovídající povinnosti povinných subjektů dle InfZ.
26. Podle § 3 odst. 3 InfZ *informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*
27. Podle § 4 odst. 1 InfZ *povinné subjekty poskytují informace na základě žádosti nebo zveřejněním.*
28. Podle § 12 InfZ *všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.*
29. Právo na informace je garantováno v čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a dále v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato práva nejsou bezbřehá, ale naráží na určitá omezení a limity. Legitimní omezení práva na informace stanoví zejména čl. 17 odst. 4 Listiny, podle něhož *svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.* K omezení práva na informace Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. I. ÚS 526/98, konstatoval, že „[t]ato

omezení mají povahu výjimky ze základního práva na svobodu projevu a práva na informace, a proto je třeba vykládat je podle obecných zásad restriktivně. (...) Z citovaných článků Listiny a Úmluvy vyplývá, že omezení uvedeného základního práva je vázáno na následující podmínky: musí je stanovit zákon, který sleduje legitimní cíl a musí jít o takové omezení, které je v demokratické společnosti nezbytné.“ Nutnost restriktivního výkladu omezení práva na informace potvrdil Ústavní soud i v navazující judikatuře, např. v nálezu ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 394/04, nebo ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06. Rovněž Nejvyšší správní soud se k této problematice již mnohokrát vyjádřil, a to například v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006 - 56, kde uvedl, že „*extenzivní výklad podmínek, za kterých zákon č. 106/1999 Sb. umožňuje právo na poskytnutí informací omezit a informace neposkytnout, by směřoval proti vlastnímu smyslu a účelu jak samotného zákona č. 106/1999 Sb., tak i ústavně zaručeného veřejného subjektivního práva garantovaném čl. 17 Listiny základních práv a svobod. V moderním demokratickém právním státě představuje právo na informace jednu ze záruk zákonnosti. Bez informací nelze účinně vykonávat kontrolu.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 125/2013-50).

30. V nyní projednávané věci je prvním sporným bodem, zda v případě Žádosti o informace podané žalobkyní brání poskytnutí požadovaných informací ustanovení § 8a InfZ, resp. zda byly správní orgány oprávněny s odkazem na § 8a InfZ předmětnou žádost žalobkyně zcela odmítnout.
31. Podle § 8a InfZ *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
32. Právě citované ustanovení InfZ upravuje vztah ústavně zaručeného práva na informace, na straně jedné, a práva na ochranu osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí a osobních údajů ve smyslu čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy, na straně druhé. Tento vztah je koncipován tak, že povinné subjekty musejí při plnění své informační povinnosti respektovat pravidla ochrany osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí a osobních údajů. To ovšem neznamená, že by povinný subjekt byl oprávněn odmítnout poskytnout každou informaci v celém rozsahu, pokud se v části požadované informace vyskytují osobní údaje, což vyplývá již ze samotné dikce § 8a InfZ (srov. formulaci „*povinný subjekt poskytne*“), ale též z výše citovaného § 12 InfZ a poté i z výše uvedeného požadavku na restriktivní výklad jednotlivých omezení práva na informace.
33. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vztahu k prvnímu důvodu, jímž povinný subjekt odůvodnil odmítnutí Žádosti o informace, uvádí, že povinný subjekt správně vyšel z definice osobního údaje, za který v zásadě je nutno považovat i výpověď, obsahuje-li informace o určité nebo určitelné osobě. K tomu žalovaný doplnil, že ty části výpovědi, které vypovídají o soukromí třetí osoby nebo jejím subjektivním hodnocení určité skutečnosti, je pak třeba považovat za projevy osobní povahy. Jinými slovy, žalovaný souhlasí s povinným subjektem v tom, že celý obsah výpovědi K. (zaznamenané policejním orgánem) podléhá ochraně osobních údajů, tudíž bylo třeba Žádost o informace zcela odmítnout. Soud se s tímto názorem správních orgánů neztotožňuje.
34. Ochranu osobních údajů v současné době upravuje zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, který představuje doplňující vnitrostátní regulaci ochrany osobních údajů k právní regulaci primárně zakotvené v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním

osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů – dále jen „GDPR“). Dle čl. 4 preamble GDPR není právo na ochranu osobních údajů právem absolutním; musí být posuzováno v souvislosti se svou funkcí ve společnosti a v souladu se zásadou proporcionality musí být v rovnováze s dalšími základními právy, včetně **svobody projevu a informací** (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2020, č. j. 7 As 300/2019-35).

35. Podle čl. 4 odst. 1 GDPR se osobními údaji rozumí „*veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby*“.
36. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu se za osobní údaj považuje „*jakýkoliv údaj, který se musí týkat fyzické osoby (subjektu údajů) a tato fyzická osoba je nebo může být přímo ze shromážděných údajů nebo na jejich základě jiným způsobem (nepřímo) identifikována*“, a naopak o osobní údaj „*nepůjde, jestliže s přihlédnutím ke „všem prostředkům, které mohou být rozumně použity“ možnost určení osoby neexistuje nebo je zanedbatelná*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133).
37. Komentářová literatura při určení osobního údaje do přímé identifikace subjektu údajů řadí konkretizaci osoby uvedením jejího jména, příjmení a adresy. Do nepřímé identifikace pak řadí jakoukoli jinou kombinaci osobních údajů, která umožní jednoznačně od sebe odlišit konkrétní fyzické osoby: datum narození, rodné číslo, číslo bankovního účtu, vzhled osoby, její výška, váha, barva vlasů a očí, údaje o majetku, rodinný stav, vzdělání, zaměstnání aj., vztahují-li se k určené či určitelné osobě. Základním kritériem pro posouzení toho, zda se jedná o osobní údaj či nikoliv, je reálná možnost zjištění identity fyzické osoby. GDPR k dosavadnímu výčtu osobních údajů přiřadilo lokační údaje (tj. zařízení schopné zjišťovat nebo sledovat pohyb) a síťový identifikátor (IP adresa, cookies, aj.) [srov. Jelínková, J., Tuháček, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. § 8a. ASPI ID: KO 106_1999CZ].
38. Soud nesouhlasí s přístupem povinného subjektu a žalovaného, kteří s odkazem na ochranu osobních údajů K. odmítli žalobkyni její Žádost o informace v celém rozsahu. Správní orgány nedůvodně předřadily zájem na ochraně osobních údajů K. před právem žalobkyně na poskytnutí požadovaných informací. Povinný subjekt (a posléze ani žalovaný) ve vztahu k osobním údajům obsaženým ve výpovědi (popř. vyjádření) K. před policejním orgánem neprovedl test proporcionality (srov. čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR). Žalovaný dále vůbec nepřihlédl k žalobkyni v odvolání namítané skutečnosti, že tato v žádném případě neusiluje o osobní údaje K. (které jsou jí navíc známy z pozice jeho bývalé družky a dále jsou dostupné ve veřejných rejstřících), stejně jako zcela pominul ustanovení § 12 InfZ, přestože žalobkyně ve svém odvolání poukazovala na praxi Nejvyššího soudu při vyřizování žádostí o informace dle InfZ, obsahuje-li požadovaná informace osobní údaje (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. Zin 45/2019).
39. Přitom dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se aplikace § 12 InfZ je osobním údajům poskytnuta dostatečná ochrana již jejich znečitelněním v autentickém textu. Příkladem lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014,

č. j. 7 As 64/2013 - 49, v němž Nejvyšší správní soud uvedl následující: „*Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 - 75, publikovaný pod č. 2202/2011 Sb. NSS, a ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009 - 106) je nutno respektovat ust. § 12 zákona č. 106/1999 Sb., z něhož vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených např. na požadované listině nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale pouze důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Pokud tedy taková listina obsahuje např. osobní údaje ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, je povinností správního orgánu, nejsou-li jiné zákonné důvody k jejímu odepření, kopii takové listiny žadateli poskytnout, ovšem v anonymizované podobě, tedy v podobě, kde budou na listině uvedené osobní údaje znečitelněny.*“.

40. Soud považuje za nedostatečně odůvodněný i poněkud vágní závěr žalovaného, že ty části výpovědi, které vypovídají o soukromí třetí osoby nebo jejím subjektivním hodnocení určité skutečnosti, je třeba považovat za projevy osobní povahy. Jak se podává z napadeného rozhodnutí, jakož i z odvolání žalobkyně, předmětem žádosti byly informace obsažené v úředním záznamu pořízeném policejním orgánem při prověřování podnětu oznamovatele K. ohledně tvrzeného podvodného vylákání akcií jmenované společnosti. Jedná se tedy o záznam pořízený orgánem veřejné moci, tudíž z povahy věci se nejedná o dokument, ve kterém by měly být výhradně obsaženy (či převažovat) projevy osobní povahy (jako by tomu bylo např. v důvěrném dopise určeném pouze jejímu adresátovi).
41. Soud v dané souvislosti na doplnění uvádí, že bylo-li povinným subjektem odkazováno na jeho povinnosti jako zpracovatele osobních údajů, pak pouze těmito povinnostmi nelze ospravedlnit odmítnutí poskytnout požadované informace. Poskytování osobních údajů je nepochybně jedním ze způsobů zpracování osobních údajů, ovšem dochází-li k tomu při plnění povinností dle InfZ, pak je zde dán právní titul (zpracování je zákonné) ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. c) GDPR.
42. V návaznosti na výše uvedené soud ve vztahu ke sporné otázce aplikace § 8a InfZ uzavírá, že žalovaný v posuzované věci nesprávně vyložil a aplikoval relevantní právní úpravu, když omezení práva na informace dle § 8a InfZ aplikoval příliš extenzivně. Navíc žalovaný neodůvodnil, proč v případě žalobkyní požadovaných informací by nebylo možné postupovat dle § 12 InfZ, tedy v příslušném dokumentu anonymizovat osobní údaje, které nelze poskytnout (z důvodu, že převáží zájem na jejich ochraně před zájmem na poskytnutí informací).
43. Druhým sporným bodem je, zda v posuzovaném případě brání poskytnutí požadované informace ustanovení § 11 odst. 6 InfZ, kterým též povinný subjekt odůvodnil odmítnutí Žádosti o informace, s čímž žalovaný vyslovil souhlas.
44. Podle § 11 odst. 6 InfZ *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.*
45. Soud se v tomto sporném bodě ztotožňuje s žalobkyní, že žalovaný danou výjimku z práva na informace vyložil nesprávně, resp. pro její aplikaci na posuzovaný případ

neuvedl dostatečné důvody.

46. Podle názoru soudu aplikaci této výjimky musí předcházet náležité posouzení ze strany povinného subjektu, zda požadované informace vznikly činností orgánů činných v trestním řízení při plnění úkolů v rámci trestního řízení a zda by jejich poskytnutím mohla být ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy, resp. zda by jejich poskytnutí neohrozilo práva třetích osob v přímé souvislosti s trestním řízením. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016-55 uvedl k aplikaci § 11 odst. 6 InfZ následující: *„Předmětné ustanovení vylučuje poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajícího, ukončeného nebo dokonce nezahájeného trestního řízení. Předpokladem odepření informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Tento důvod bezpochyby patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013 – 36). Rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace však musí být v tomto směru náležitě odůvodněné tak, aby z něj bylo možné seznat, jaké zájmy by byly poskytnutím informace ohroženy. Cílem a účelem trestního řízení je, aby byla náležitě zjištěna trestná činnost a pachatelé trestných činů byli podle zákona spravedlivě potrestáni. Smysl výluky z poskytování informací lze spatřovat v tom, aby poskytnutím informací nemohlo dojít k narušení, zmaření či ohrožení objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení. Tato výluka tedy není samoučelná, neboť souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení, kterým je řádné prošetření skutku naplňujícího znaky trestného činu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2009, č. j. 6 As 18/2009 – 63).“*
47. Ani povinný subjekt a posléze ani žalovaný ve svých rozhodnutích neuvedli žádné konkrétní důvody, z nichž by bylo možné usoudit, že by poskytnutím žalobkyní požadovaných informací mohlo dojít k narušení, zmaření či ohrožení objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení. Povinný subjekt pouze opět odkazoval na ochranu soukromí dotčené osoby (a žalovaný toto bez dalšího aproboval), což je ovšem v souvislosti s výlukou z práva na informace dle § 11 odst. 6 InfZ odkaz nepřipadný. S žalobkyní lze souhlasit v tom, že aplikaci § 11 odst. 6 InfZ nelze obhájit požadavkem na ochranu soukromí dotčené osoby, neboť tato ochrana je již garantována v § 8a InfZ. Správní orgány ovšem nikterak neodůvodnily, jak by poskytnutím požadovaných informací žalobkyni mohla být ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy, což je smyslem a účelem § 11 odst. 6 InfZ.
48. Na tomto místě by chtěl soud reagovat na odkaz povinného subjektu na právní úpravu nahlížení do trestního spisu obsaženou v § 65 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve které povinný subjekt hledal oporu pro odmítnutí Žádosti o informace. Uvedený odkaz je nepřipadný, neboť žalobkyně nežádala o nahlédnutí do trestního spisu, když žádala o poskytnutí vymezeného okruhu informací, se kterými povinný subjekt má disponovat. Samotná existence § 11 odst. 6 InfZ (stejně jako § 11 odst. 4 písm. a) InfZ) potvrzuje, že informace obsažené v trestním spisu nejsou *a priori* vyloučeny z režimu InfZ. Uvedené potvrzuje i právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 10. 2011, č. j. 2 As 93/2011-79, že *„[u]stanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím dokládá, že*

zákonodárce předpokládal rozhodování povinných subjektů též o žádostech požadujících poskytnutí informací ze spisů týkajících se trestního řízení; nejedná-li se ovšem o výluku ve smyslu § 65 trestního řádu.“

49. Soud ve vztahu k druhému spornému bodu uzavírá, že správní orgány dostatečným způsobem neodůvodnily, jak by poskytnutím požadovaných informací žalobkyni mohla být ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Je na žalovaném, aby ve spolupráci s povinným subjektem náležitě zvážil a posléze náležitě odůvodnil, zda by poskytnutím požadovaných informací skutečně mohlo dojít k narušení, zmaření či ohrožení objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení, což je smyslem omezení práva na informace dle § 11 odst. 6 InfZ. Soud nemůže za žalovaného, resp. povinný subjekt takovouto úvahu činit, neboť by tím mohl nepřípustně zasahovat do činnosti orgánů činných v trestním řízení.
50. Posledním sporným bodem je, zda je v posuzovaném případě dána překážka pro poskytnutí požadované informace v podobě ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, na který poukázal žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí, a to nad rámec důvodů pro odmítnutí Žádosti o informace uvedené v prvostupňovém rozhodnutí povinným subjektem. Žalobkyně v žalobě namítá, že dle jejích informací podal K. trestní oznámení osobně do protokolu sepsaného příslušníkem Policie ČR, tudíž se tento zákonný důvod pro odmítnutí poskytnutí informace nemůže použít ve vztahu k požadovaným protokolům.
51. Podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ *povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.*
52. S ohledem na stručnost napadeného rozhodnutí i žaloby ve vztahu k tomuto spornému bodu soud též ve stručnosti uvádí, že souhlasí s žalobkyní v tom, že důvod pro odmítnutí poskytnutí informace dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ se neuplatní v případech, kdy požadovaná informace vznikla činností povinné osoby, jako tomu je např. v případě protokolu o trestním oznámení či o podaném vysvětlení sepsaném orgánem činným v trestním řízení. Naopak, pokud by šlo o informace obsažené v dokumentech, které byly povinnému subjektu předloženy v souvislosti s pořízením protokolu a které by nebyla daná osoba (v posuzovaném případě K.) povinná předat podle zákona, pak by bylo možné o aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) InfZ uvažovat. Povinný subjekt se ovšem při posouzení Žádosti o informace případnou aplikací § 11 odst. 2 písm. a) InfZ nezabýval, tudíž v tomto ohledu absentuje jakékoli posouzení požadovaných informací. Za tohoto stavu nelze odmítnutí Žádosti o informace odůvodnit odkazem na omezení práva na informace dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, jak to nesprávně učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí.
53. Závěrem soud konstatuje, že v posuzovaném případě neshledal důvody pro postup dle § 16 odst. 5 věta druhá InfZ, podle kterého *nejdou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*
54. Podle stávající judikatury Nejvyššího správního soudu je možno podle § 16 odst. 5 věta druhá InfZ postupovat primárně v případě, že je napadené rozhodnutí v plném rozsahu přezkoumatelné. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-

65 ve vztahu k případné aplikaci předmětného ustanovení (v dané době § 16 odst. 4 věta druhá InfZ) uvedl následující: „Účelem zavedení apelačních proků do jinak přísně kasačního typu řízení zcela jistě nebylo, aby soudy v každé jimi posuzované kauze samy aktivně vyhledávaly důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace či nabrazovaly důvody rozhodnutí o odmítnutí žádosti (srov. rozsudek č. A 2/2003 – 73, cit. v bodě [11] shora). Tím by se soudy ocitly v pozici nalézacího orgánu se všemi důsledky, které s tím souvisí (např. odpovědnost za náležité zjištění skutkového stavu věci, odpovědnost za ochranu veřejných zájmů dle § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 správního řádu). Smysl § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba spatřovat v tom, že pokud nejsou naplněny důvody pro odmítnutí žádosti, které jsou přezkoumatelným způsobem vyjádřeny ve správním rozhodnutí, je soud povinen zrušit rozhodnutí odvolacího správního orgánu i správního orgánu I. stupně a přikázat správnímu orgánu I. stupně poskytnout žadateli požadované informace.“

55. Soud nepostupoval podle § 16 odst. 5 věta druhá InfZ z důvodu výše uvedené dílčí nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to zejména ve vztahu k důvodu odmítnutí Žádosti o informace s odkazem na omezení práva na informace dle § 11 odst. 6 InfZ, neboť existenci tohoto důvodu soud nemůže z důvodu nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí (jakož i prvostupňového rozhodnutí) zcela vyloučit. Podle obsahu správního spisu navíc nic nenasvědčuje tomu, že by povinný subjekt svévolně a opakovaně vydával nepřezkoumatelná rozhodnutí, což by dle výše citované judikatury odůvodnilo postup dle § 16 odst. 5 věta druhá InfZ.
56. S ohledem na shora uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost (shora popsaná nesprávná aplikace zákonných výjimek z práva na informace) a dále i pro vady řízení spočívající ve shora popsané dílčí nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI.

Náklady řízení

57. Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byla procesně úspěšná žalobkyně a náleží jí proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Náklady žalobkyně tvoří jednak soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, dále pak odměna za 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí právního zastoupení, sepsání žaloby). Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč (2 x 3 100 = 6 200 Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (2 x 300 = 600 Kč). Soud nepřiznal z odměny advokáta žalobkyně DPH, neboť právní zástupce žalobkyně nedoložil soudu ve stanovené lhůtě potvrzení o registraci k DPH a soud posléze i ověřil z registru ekonomických subjektů ČSÚ v ARES (http://www.info.mfcr.cz/ares/ares_es.html.cz), že právní zástupce žalobkyně není registrován jako plátc DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. března 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu